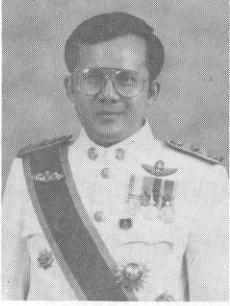

ผู้หญิงได้วันกับปัญหาประชากร

China With Demographic Problem

บัญญัติ สุขศรีงาม*
Bunyut Suksringam

นับตั้งแต่สหประชาชาติได้มีแนวทางในการแก้ปัญหาเพื่อลดการเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วของประชากรในประเทศต่าง ๆ ด้วยการขอให้ช่วยเพิ่มสิทธิสตรีให้กับผู้หญิงทั่วโลก เพื่อให้ผู้หญิงได้มีโอกาสได้รับการศึกษาสูงขึ้น มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ด้อยผู้ชาย รวมทั้งให้สามารถประกอบอาชีพที่เคยสงวนไว้เฉพาะผู้ชายได้อีกด้วย เช่น การเป็นนักบิน การเป็นวิศวกร เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ก็มุ่งหวังที่จะให้ผู้หญิงมีเวลาว่างลดลง จะเป็นการช่วยยืดอายุการสมรสอีกด้วย ยิ่งผู้หญิงสมรสช้าเพียงใดก็จะทำให้มีบุตรช้าตามไปด้วย และจำนวนบุตรที่มีก็จะไม่มากเหมือนในอดีต สิทธิสตรีดังกล่าวนี้สามารถทำได้สำเร็จในประเทศพัฒนาแล้ว โดยผู้หญิงมีโอกาสด่าง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยเฉพาะในด้านการศึกษา ทำให้ผู้หญิงต้องออกไปทำงานนอกบ้านมากกว่าเดิม และสามารถประกอบอาชีพที่เลี้ยงตนเองได้ โดยที่ไม่ต้องเป็นภาระของผู้ชายหรือสามีในการเลี้ยงดูอีกต่อไป ถือได้ว่าเป็นการยืดอายุการสมรสได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ผู้หญิงที่มีความรู้มาก ๆ ยังเพื่อการสมรส

ด้วยหรืออยู่เป็นโสดอย่างถาวร หรือถ้าหากไม่สามารถจะอยู่เป็นโสดได้ก็จะถ่วงเวลาการสมรสให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เดิมในแถบเอเชียก็จะมีพบในประเทศญี่ปุ่น และสิงคโปร์ แต่ในขณะนี้ได้พบว่าผู้หญิงของประเทศไต้หวันก็นิยมอยู่เป็นโสดมากขึ้น

ไต้หวันเป็นประเทศในทวีปเอเชียที่ได้รับ การยกย่องว่าสามารถพัฒนาประเทศจนเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ไปแล้ว ประชาชนได้รับการศึกษาสูงขึ้นไปเรื่อยได้เพิ่มขึ้น จนเป็นแบบอย่างที่ประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายจะนำมาเป็นตัวอย่างของแนวทางการพัฒนาต่อไป แต่สิ่งที่เริ่มเกิดปัญหาของไต้หวันอย่างมากก็คือผู้หญิงเพื่อชีวิตสมรส จะขออยู่เป็นโสดอย่างถาวรมากยิ่งขึ้น หรือไม่อย่างนั้นก็ยืดอายุการสมรสให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ จากข้อมูลของสถาบันวางแผนครอบครัวของไต้หวันพบว่า ในอดีตรัฐบาลไต้หวันมีนโยบายลดอัตราการเกิดของประชากรให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้และได้ประสบความสำเร็จตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 เป็นต้นมา โดยมีอัตราการเกิดของประชากรต่ำกว่าเป้าหมายแล้ว (ร้อยละ 1.5) สิ่งที่ได้ไต้หวันได้รณรงค์เพื่อลดการเพิ่มประชากรที่สำคัญก็คือ การยืดอายุการสมรสนั่นเอง เป้าหมายจึงอยู่ที่กลุ่มวัยรุ่น รัฐบาล

* รองศาสตราจารย์ ภาควิชาจุลชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยบูรพา

พยายามชักชวนให้วัยรุ่นยุคใหม่ได้มีการสมรสในช่วงอายุที่เหมาะสมขึ้น เช่น ผู้หญิงควรสมรสเมื่ออายุ 25 ปี ส่วนผู้ชายก็ควรสมรสเมื่ออายุ 27 ปี เพราะจะทำให้มีวุฒิภาวะและหน้าที่การงานที่สามารถดูแลครอบครัวได้ดี

จากข้อมูลของกระทรวงมหาดไทยได้หวั่นพบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2523 ผู้หญิงมีอายุการสมรสโดยเฉลี่ยน้อยกว่า 24 ปี แต่ในปี พ.ศ. 2537 ผู้หญิงจะสมรสเมื่ออายุประมาณไม่น้อยกว่า 28 ปี ส่วนผู้ชายจะสมรสเมื่ออายุประมาณ 31 ปี สำหรับผู้หญิงที่สามารถยืดอายุการสมรสให้ช้าออกไปได้นั้นจะเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาสูง จึงมีงานทำมีรายได้เป็นของตนเองสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องรีบสมรสเพื่อให้อยู่ในความดูแลของสามี นอกจากนี้ผู้หญิงได้หวั่นรุ่นใหม่ที่มีการศึกษาสูงยังมีแนวโน้มจะสมรสกับชาวต่างชาติมากขึ้น ส่วนใหญ่จะมีเหตุผลมาจากการเบื่อหน่ายประเพณีที่ล้าหลัง ซึ่งมักเกิดจากการคลุมถุงชน กล่าวคือ ในชีวิตชาวได้หวั่นถือว่าครอบครัวมีอิทธิพลอย่างมาก พ่อแม่จะมีส่วนบงการชีวิตลูกสาวมากกว่าลูกชาย พ่อแม่มักไม่ยอมให้ลูกสาวได้เลือกคู่สมรสตามความสมัครใจ แต่ต้องการให้ลูกสาวสมรสกับผู้ชายที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย เพื่อจะได้ไม่ก่อให้เกิดปัญหาด้านเศรษฐกิจในชีวิตสมรส ซึ่งอาจจะเป็นจริงในอดีต ทำให้ผู้หญิงที่สมรสแล้วมีหน้าที่เป็นเพียงแม่บ้านเท่านั้น และต้องอยู่ในโอวาทของสามีอีกด้วย แต่ในปัจจุบันผู้หญิงได้หวั่นไม่ต้องการสภาพในลักษณะนี้อีกแล้ว เธอสามารถทำงานเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัวได้ อยากมีอิสระเสรีที่เหมือนกับผู้หญิงของประเทศพัฒนาทั้งหลาย การสมรสจึงมีความมุ่งหวังที่จะหาผู้ที่จะช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้านและดูแลลูก ๆ มากกว่าที่จะมอบภาระทั้งหมดให้เธอเป็น

ผู้ดูแลแต่ผู้เดียว

สำหรับการสมรสกับชาวต่างชาตินั้น ผู้หญิงได้หวั่นจะพร่าบ่นอยู่เสมอว่า ที่ไม่ยอมสมรสกับผู้ชายได้หวั่นด้วยกัน ก็มีสาเหตุมาจากผู้ชายเหล่านี้จะคร่ำครึหัวโบราณมองดูผู้หญิงเฉพาะด้านความสวยงาม รูปร่างหน้าตา ว่าจะมีลูกให้กับตนเองได้หรือไม่ และอยากให้ผู้หญิงที่สมรสแล้วเป็นแม่บ้านดูแลครอบครัวเท่านั้น ผู้หญิงรุ่นใหม่ไม่ยอมรับในเรื่องเหล่านี้ เธอต้องการให้ผู้ชายได้มองคุณสมบัติทางด้านการศึกษาของเธอว่าเมื่อสมรสแล้วจะช่วยภาระทางเศรษฐกิจของครอบครัวได้อย่างไร ไม่ใช่มาอยู่เป็นแม่บ้านเท่านั้น นั่นก็คือผู้หญิงรุ่นใหม่ให้ความสำคัญต่อการทำงานมากกว่าการมองหาคู่ครองเสียอีก ซึ่งความคิดในลักษณะนี้จะพบในชาวต่างชาติของประเทศพัฒนาแล้ว ดังนั้นจึงมักพบผู้หญิงได้หวั่นที่มีการศึกษาสูงได้สมรสกับชาวต่างชาติ ทั้งชาวอเมริกันและยุโรปอยู่เสมอ ๆ

การที่ผู้หญิงได้หวั่นยอมอยู่เป็นโสดอย่างถาวรหรือไปสมรสกับชาวต่างชาตินั้น ก่อให้เกิดความวิตกต่อรัฐบาลได้หวั่นอย่างมาก สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อนโยบายประชากรของได้หวั่นในอนาคต การยืดอายุการสมรสออกไปให้ยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่เพียงแต่จะลดอัตราการเกิดของประชากรเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อคุณภาพประชากรด้วย เพราะถ้าหากสมรสในช่วงอายุมากกว่า 35 ปีแล้ว ถ้าหากมีลูกก็มีโอกาสที่ลูกจะมีความผิดปกติในด้านต่าง ๆ มากขึ้นด้วย แต่ถ้าหากผู้หญิงอยู่เป็นโสดอย่างถาวรหรือไปสมรสกับชาวต่างชาติจะทำให้เกิดปัญหาอย่างใหญ่หลวงในอนาคต เช่น มีประชากรในวัยทำงานลดลง ประชากรในวัยชราเพิ่มมากขึ้น รัฐจะไม่สามารถจัดหาเงินมาดำเนินงานด้านกองทุนสงเคราะห์และการจัดบริการด้าน

สาธารณสุขให้กับประชากรในวัยชรานี้ได้ อย่างมี ประสิทธิภาพ สิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดความเสียหายด้าน เศรษฐกิจของประเทศอย่างมหาดศาล ด้วยเหตุนี้รัฐบาล ได้เห็นจึงได้เรียกร้องขอให้ผู้หญิงได้ช่วยประเทศชาติ ด้วยการสมรสในวัยอันสมควร ไม่ควรที่จะยึดการสมรสให้ ยาวนานเกินไปและขอให้สมรสกับชาวไต้หวันด้วยกัน เพื่อให้ชาวไต้หวันสามารถดำรงเผ่าพันธุ์ไว้ได้ต่อไป รวมทั้งยังได้ให้คำแนะนำกับผู้ชายไต้หวันให้เปลี่ยนแปลง ค่านิยมของการมีคู่ครองให้เหมาะสมกับยุคโลกาภิวัตน์ ต้องมองผู้หญิงอย่างมีคุณค่า อย่างเพื่อนร่วมชีวิต มิใช่

คนรับใช้ที่จะต้องทำหน้าที่แม่บ้านเท่านั้น

เป็นอย่างไรบ้างครับปัญหาของผู้หญิงในประเทศ พัฒนาทั้งหลาย มิใช่เรื่องเล็กน้อยเลยนะครับ แต่เป็น ปัญหาในระดับชาติทีเดียว ประเทศไทยก็เช่นกัน ขณะนี้ กำลังพัฒนาประเทศไปสู่ระบบอุตสาหกรรมเช่นเดียวกับไต้หวันเชื่อว่าคงจะเกิดปัญหาของผู้หญิงเหมือน ๆ กัน ยังไม่รู้ว่ารัฐบาลได้มีการวางแผนดูแลในเรื่องนี้อย่างไร ชักเป็นห่วงอนาคตของประเทศขึ้นมาบ้างแล้ว คงจะ ต้องติดตามหาข้อมูลมาเล่าสู่กันฟังในโอกาสต่อไปครับ

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

บัณฑิตวิทยาลัย

คณะศึกษาศาสตร์

หน้า 45

ศูนย์บริการข้อมูลข่าวสาร

คำแนะนำในการเขียนบทความ และการเตรียมต้นฉบับ

วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ขอเชิญผู้สนใจส่งบทความวิชาการ หรือบทความวิจัยตีพิมพ์และเผยแพร่ในวารสารคณะพยาบาลศาสตร์ โดยบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ ผู้เขียนจะได้รับวารสารจำนวน 2 เล่ม

ประเภทของบทความ

1. **บทความทางวิชาการ** เกี่ยวกับการเรียน การสอน การบริการทางสุขภาพ หรือความรู้ในศาสตร์สาขาอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อวิชาชีพพยาบาล
2. **บทความวิจัย** เกี่ยวกับสาขาการพยาบาล หรือวิทยาศาสตร์สุขภาพอื่น ๆ ที่เป็นผลดีต่อวิชาชีพ
3. **บทความพิเศษ** เกี่ยวกับประสบการณ์ ทัศนคติ บทวิจารณ์ หรือบทสัมภาษณ์ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ
4. **บทความทั่วไป** เกี่ยวกับคตินิยม สารคดี บทกวีหรือบทความอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตต่อวิชาชีพและสังคม

ขอบเขต

1. เรื่องที่จะส่งตีพิมพ์ต้องไม่เคยหรือรอลงตีพิมพ์ในวารสารใด ๆ
2. ต้นฉบับที่ส่ง จะได้รับการตรวจทาน (review) โดยผู้ทรงคุณวุฒิในด้านนั้นและต้องผ่านการพิจารณาเห็นชอบจากคณะกรรมการวารสารก่อนที่จะลงตีพิมพ์

การเตรียมต้นฉบับ

1. พิมพ์หน้าเดียวในกระดาษขาวขนาด A 4 จำนวนไม่เกิน 10 หน้า
2. ชื่อเรื่องเขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

พิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง ชื่อผู้เขียนอยู่ใต้ชื่อเรื่อง เยื้องไปทางขวามือและกำกับด้วยภาษาอังกฤษ ตำแหน่ง และสถานที่ทำงานพิมพ์ไว้เชิงอรรถ

3. รายงานการวิจัยควรมีลำดับเรื่องเรียงดังนี้

- บทคัดย่อภาษาไทย
- บทคัดย่อภาษาอังกฤษ
- ความสำคัญของปัญหา
- วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- วิธีดำเนินการวิจัยอธิบายถึงกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล
- ผลการวิจัยโดยสรุป
- บทวิจารณ์ หรือ การอภิปรายผลพร้อม

ข้อเสนอแนะ

- กิตติกรรมประกาศ
- เอกสารอ้างอิง

4. การใช้ภาษา ใช้ภาษาไทยโดยยึดหลักของราชบัณฑิตยสถาน หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษในข้อความภาษาไทย ยกเว้นกรณีจำเป็นและไม่ใช้คำย่อ นอกจากเป็นคำที่ยอมรับกันโดยทั่วไป การแปลศัพท์อังกฤษเป็นไทย หรือเขียนทับศัพท์ให้ยึดหลักราชบัณฑิตยสถาน ศัพท์ภาษาอังกฤษในเนื้อเรื่องภาษาไทย ให้ใช้อักษรตัวพิมพ์เล็ก ยกเว้นชื่อเฉพาะให้ขึ้นต้นด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่

การเขียนเอกสารอ้างอิง

ให้ใช้รูปแบบของ Publication Manual of the American Psychological Association (APA) คศ. 1994 และการย่อเอกสารให้ใช้ตาม Index Medicus

1. การอ้างอิงเอกสารในเนื้อเรื่อง ใช้ระบบ

นาม ปี เอกสารภาษาไทยเขียนชื่อผู้แต่งและนามสกุล เอกสารต่างประเทศเขียนเฉพาะชื่อสกุลเท่านั้นตามด้วย ปี พ.ศ. กรณีผู้แต่งไม่เกิน 6 คน ให้เขียนชื่อผู้แต่งทุกคน ในการอ้างอิงถึงครั้งแรก และถ้ามีการอ้างอิงถึงอีกให้ใช้และคณะหรือ et. al. ต่อท้ายชื่อผู้แต่งคนแรก แต่ถ้ามากกว่า 6 คนขึ้นไปให้เขียนชื่อผู้แต่งคนแรกตามด้วยและคณะหรือ et. al. ในการอ้างอิงทุกครั้ง เช่น

- Tension headache คือ การปวดศีรษะที่เกิดจากความเครียด (สมพร บุขราทิจ, 2525)
- สมพร บุขราทิจ (2525) ได้กล่าวถึง Tension headache.....
- Gacobs, Willsom and Gells (1987) found that

2. การตัดลอกข้อความ ใช้ระบบนาม ปี

หน้าและให้ข้อความที่ตัดลอกมาอยู่ในเครื่องหมาย “...” เช่น

- Case management หมายถึง “ลักษณะการจัดการให้กัผู้ป่วยรายบุคคล โดยพยาบาลจะทำหน้าที่เป็นผู้จัดการของผู้ป่วย” (พงษ์รัตน์ บุญญาบุษย์, 2539, หน้า 12)

3. การอ้างอิงท้ายเรื่อง

3.1 เรียงเอกสารภาษาไทยไว้ก่อนภาษาต่างประเทศ

3.2 เรียงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกของชื่อผู้แต่งไม่ต้องใช้หมายเลขกำกับ

3.3 ชื่อผู้แต่งภาษาอังกฤษเรียงตามอักษรตัวแรกของชื่อสกุล และถ้าอักษรตัวแรกเหมือนกันให้เรียงตามอักษรตัวถัดไป

3.4 ถ้าผู้แต่งคนเดียวกันให้เรียงลำดับตามปีที่พิมพ์

4. ตัวอย่างการเขียนเอกสารอ้างอิงท้ายเรื่อง

4.1 หนังสือที่ผู้แต่งเขียนเองให้ใส่ชื่อผู้แต่งเช่นเดียวกับอ้างอิงในเนื้อเรื่องและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนดังตัวอย่าง

ช่อลัดดา พันธุเสนา. (2536). การพยาบาลจิตสังคมในผู้ป่วยภาวะวิกฤตตามแบบแผนคุณภาพ. กรุงเทพฯ : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด.

Underhill, S.L., Woods, S.L., Forelicher, E.S.S. & Halpenny, C.J. (1989). *Cardiac Nursing* (2nd ed). Philadelphia : J.B. Lippincott.

4.2 หนังสือที่มีบรรณาธิการ

- บรรณาธิการคนเดียว
กำพล ศรีวัฒนากุล. (บรรณาธิการ). (2527).

คู่มือการใช้ยาฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ : บริษัทเมดาร์ท.

Sadie, S. (Ed.). (1980). *The new Grove dictionary of music and musicians* (6 th ed., Vols. 9-20). London : Macmillan.

- บรรณาธิการหลายคน
อุษณา สุวีระ, พรรณบุปผา ชูวิเชียร, และ

สุพัฒน์ วาณิชยการ. (บรรณาธิการ). (2537). *การบำบัด*

ทदनภาวะไตวาย. กรุงเทพฯ : ยูนิตี้พับลิเคชั่น.
McMurry, R. Y., & McLellan, B. A. (Eds.). (1990). *Management of Blunt trauma*. Baltimore : Williams & Wilkins.

4.3 การอ้างอิงเฉพาะบทในหนังสือที่มีบรรณาธิการ

สุวรรณี สุระเศรณีวงศ์. (2526). การรักษาด้วยสารน้ำและ electrolytes ใน อังคาบ ปรากรรัตน์ (บรรณาธิการ). *เวชบำบัดวิกฤตสำหรับผู้ป่วย* *ศัลยกรรม* (หน้า 8-29). กรุงเทพฯ : ยูนิตี้พับลิเคชั่น.

Revell, L. (1944). Monitoring and controlling the environment. In M.L. Phippen & M.P. Wells (Eds.). *Perioperative Nursing Practice* (pp. 245-250). Philadelphia : W.B. Saunders.

4.4 อ้างอิงจากปริญญาณิพนธ์
ราตรี ลีนากุล. (2528). *มาตรฐานการพยาบาล*

ผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลอายุรศาสตร์และ
ศัลยศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

4.5 อ้างอิงเอกสารประกอบการประชุม
สัมมนาต่าง ๆ จะต้องใช้ข้อมูลเกี่ยวกับเดือนที่มี
การประชุมสัมมนา และเมืองหรือรัฐที่มีการประชุม
เฉพาะหากชื่อเมืองนั้นมิได้เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

เชาวิ โรจน์แสง. (2535, กันยายน). **ความรู้
ทั่วไปในการเขียนผลงานวิชาการ.** เอกสารประกอบ
การประชุมวิชาการ เรื่องเทคนิคการเขียนการพิมพ์
และเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ. ณ มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.

4.6 การอ้างอิงจากเอกสารราชการ
หน่วยเวชระเบียน. (2538-2530). **รายงาน
ประจำปี.** เชียงใหม่ : หน่วยสถิติทางการแพทย์งาน
เวชระเบียนและสถิติโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

4.7 การอ้างอิงจากวารสาร

สุนทร ตันชนันท์. (2531). โรคเบาหวาน
ตอนที่ 1. **วารสารคลินิก, 4,** 197-201.

พริยา ศุภศรี. (2539). ผลงานทางวิชาการ :
คู่มือปฏิบัติการพยาบาล. **วารสารคณะพยาบาล
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 4,** (1), 29-33.

Powell, J.N., Waddell, J.P. (1989). Multiple
level noncontiguous spinal fractures. **J. Trauma, 29,**
1146-1148.

• บทความต้นฉบับส่ง 2 ชุด พิมพ์ด้วย
โปรแกรม Microsoft window ส่งมายัง

บรรณารักษารวารสารคณะพยาบาลศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข

อ.เมือง

จ.ชลบุรี 20131

โทร. (038) 390462 แฟกซ์ (038) 745790

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
วารสารใช้ภายในหอสมุด

3 พ.ย. 2548